

Fundació per la Pau

25 anys

1983 - 2008

[fundació per la pau]

Bulletí Març 2008

- * La guerra d'Iraq, cinc anys després
- * Neix la campanya "Stop bombes de dispersió"
- * Per una acció política a favor de la pau

89

La *Fundació per la Pau* és una ONG nascuda el 1983 que treballa per un món en pau. A través d'una opinió pública cada cop més informada i activa, impulsa tots aquells canvis culturals i estructurals que han de fer possible l'eradicació de la violència com a forma de relació entre les persones i els pobles.

Per Començar

Aquest any fem 25 anys! Una xifra rodona que celebrarem amb diferents activitats que anirem anunciant.

Déu n'hi do del que és un quart de segle a l'escala temporal humana! En el moment del naixement de la *Fundació per la Pau*, l'enfrontament irracional entre el bloc occidental i el bloc soviètic, resumit en la perversa estratègia de "destrucció mútua assegurada", es traduïa en una amenaça real. La rebel·lió i l'esperança varen crear la Fundació.

25 anys més tard, què ha canviat? Podríem dir que res, ja que la violència sociopolítica és encara determinant del nostre present: el sector armamentista segueix, les armes nuclears segueixen, el bloc supervivent segueix creant i identificant enemics disposats a destruir les nostres desorientades societats. Però també és cert que creix entre els ciutadans el convenciment

que podem acabar provocant un canvi de prioritats que capgiri la situació, que hi ha indicis, idees, propostes, i molts fets també, que indiquen que la cultura de la pau s'està construint activament. La vista d'un pomer en flor ens suggereix abundància de fruit però encara no és el moment de dir: "Mira quines pomes!"

Forma part del nostre ideari l'afirmació que la instauració de la cultura de pau és un procés històric que necessita temps, dedicació i alguns mitjans. I sobretot persones. Estem legítimament satisfets de moltes de les coses que hem fet en aquests 25 anys gràcies al suport de més de cinc mil persones a Catalunya. Gairebé una de cada mil. Doblar o triplicar aquesta base social ens permetrà ser molt més eficaços en la nostra tasca.

Alfons Banda, president de la *Fundació per la Pau*

Notícies

60 anys de la mort de Gandhi

El 30 de gener del 1948, un hindú radical assassinava Mohandas Karamchand Gandhi quan aquest es disposava a participar en una pregària. 60 anys després, en molts països s'organitzen actes en record d'una de les persones que més ha contribuït a la pràctica i a la difusió de la noviolència.

A Barcelona, la Plaça dels Jardins de Gandhi va acollir també un acte commemoratiu. Una setantena de persones van assistir a la vetllada on hi va haver diversos parlaments, una encesa d'espelmes i una ofrena floral a l'estàtua del pacifista, obra d'Adolfo Pérez Esquivel. L'acte va comptar

amb les intervencions

de Pepe Beúnza, pioner de l'objecció de consciència a Espanya; Tica Font, presidenta de la Federació Catalana d'ONG per la Pau; Fèlix Saltor, membre d'Artesans per la Pau, i Antoni Soler, vicepresident de la *Fundació per la Pau*.

Toni Soler va ser l'encarregat de recordar la figura de Gandhi i va reflexionar sobre la seva presència en la nostra societat: "*Presència poca. Podria ser-ne una imatge aquest magnífic, però humil monument que tenim a Barcelona. És una gran sort tenir-lo, però passa desapercebut, igual que la seva vivència i el seu missatge*".

Soler va destacar tres trets del missatge de Gandhi. "*La no-passivitat. Hom s'ha de decidir a actuar, s'ha de revoltar. L'energia interior, en cal molta per plantar cara, molta més que força exterior; i el temps, necessitem temps per enfocar els objectius, per purificar els desigs i les intencions, per buscar la veritat, per no enganyar-nos, per elevar-nos per damunt de les coses*".

A l'acabar l'acte, Tica Font va emplaçar els assistents a convertir aquest petit homenatge en una tradició i va convocar-lo ja per a l'any vinent.

FSCat: Un altre món ja és possible

Gairebé 200 entitats i 6.000 persones van participar el darrer cap de setmana de gener en el Fòrum Social Català. Més d'un centenar d'activitats van omplir de contingut el FSCat, que es va dividir en quatre grans àrees: drets socials, laborals i econòmics; defensa del territori; imperia- lisme, guerra i mundialització neoliberal; i construcció d'una societat democràtica.

La *Fundació per la Pau* va participar en el seminari 'Accions no violentes i campanyes pel control d'armes i contra l'economia de guerra'. Eugeni Barquero, responsable de campanyes de la Fundació, va presentar els objectius i els avenços de la campanya 'Armes Sota Control'.

Aquest any no s'ha celebrat el Fòrum Social Mundial a Porto Alegre sinó que s'han fet centenars de trobades simultànies a tot el món per fer visibles les lluites locals. A Catalunya, el lema del Fòrum va ser '*Que no especulin amb la nostra vida. Rebel·la't! Un altre món ja és possible*'.

Durant el FSCat també es va celebrar una assemblea de moviments socials per debatre i acordar les estratègies i els calendaris conjunts de les entitats participants.

Per a més informació: www.forumsocialcatala.cat

Iraq, cinc anys després

El 19 de març de 2003 s'iniciava una guerra que, segons els seus promotors, havia de ser ràpida i quirúrgica.

Cinc anys més tard, el nivell de destrucció, caos i mort que ha provocat la guerra d'Iraq no només ha estat altíssim sinó que, a més a més, encara sembla lluny d'arribar a la seva fi.

Avui, ningú discuteix que els motius que es van donar per justificar la guerra eren purament excuses. Informes secrets, alts mandataris, consultors, etc. dels respectius governs que la van iniciar han admès que els motius no eren certs i que es van inventar per a construir un estat d'opinió favorable a la guerra. Òbviament, si els arguments eren insostenibles llavors, encara ho són més passats cinc anys: cap dels estats que va iniciar la guerra té problemes en mantenir relacions, fins i tot bones, amb règims dictatorials o amb règims que disposen d'armes de destrucció massiva al marge de la legalitat internacional.

Més aviat, el fet que Saddam Hussein hagués perdut la confiança dels seus antics valedors, la voluntat de situar al Pròxim Orient governs sota control, així com assegurar l'accés a béns energètics escassos com el petroli, en van ser els motius principals.

En qualsevol cas, la guerra de l'Iraq ha provocat, sovint, el contrari del que es deia pretendre: més desordre (la vida quotidiana a l'Iraq no ha estat aquests cinc anys, més pacífica i lliure que la que s'hi vivia abans: tres violències -ocupació, resistència i terrorisme-, escassa legitimitat institucional i precarietat econòmica i social ho impedeixen) i augment del terrorisme (enlloc d'escapçar-lo, la guerra n'ha incrementat la força: Al Qaida i grups que hi estan vinculats han trobat a l'Iraq un terreny ideal per a fructificar-hi).

Tot i que el darrer any la situació sembla haver millorat, encara és precària i el futur, incert:

- **ocupació:** és evident que no podem parlar d'un Iraq estable i lliure fins que les tropes ocupants no l'abandonin.
- **govern:** si la transició a una democràcia mai és fàcil, menys encara quan aquesta s'ha imposat per la força i es troba sota tutela dels qui hi van promoure la guerra.

- **divisió civil:** el fantasma de la guerra civil entre les diverses comunitats ètniques (àrabs *versus* kurds) i religioses (xiïtes *versus* sunnites) ha estat a punt de fer-se ben real durant aquests anys i no és un escenari que pugui descartar-se.

Dades bàsiques

Baixes i morts:

- En els exèrcits de la coalició: 4.281 soldats morts i 30.000 ferits.
- En la població civil:
 - segons *Iraq Body Count*, entre 81.000 i 86.000 morts.
 - segons un informe de l'ONU, entre març de 2003 i juny de 2006 havien mort prop de 150.000 persones.
 - segons la revista científica *The Lancet*, 700.000.

Refugiats i desplaçats:

Es calcula que hi ha prop de 1.700.000 desplaçats a l'interior d'Iraq i vora 2.000.000 de refugiats a l'exterior del país.

El cost de la guerra:

El darrer 28 de febrer, el Premi Nobel d'economia, Joseph E. Stiglitz, presenta un informe on afirma que la guerra d'Iraq (comptant-ne totes les despeses vinculades i derivades) costarà als EUA entre 3 i 5 bilions de dòlars.

Tropes mobilitzades:

A febrer de 2008, hi havia a l'Iraq uns 155.000 soldats dels Estats Units i uns 7.000 de Gran Bretanya, a més d'altres centenars corresponents a altres estats.

Cronologia bàsica

15 de febrer de 2003

Més de deu milions de persones es manifesten arreu del món contra la guerra, esdevenint la primera manifestació de l'era global.

16 de març de 2003

Bush, Blair i Aznar escenifiquen l'ultimàtum a l'Iraq a la Cimera de les Açores.

20 de març de 2003

Després de fracassar en l'intent que el Consell de Seguretat de les NNUU aprovés la intervenció militar, la coalició liderada pels Estats Units, Gran Bretanya i Espanya inicia la guerra.

Abril de 2003

Els EEUU es fan càrrec de l'administració de l'Iraq.

13 de desembre de 2003

Saddam Hussein és capturat.

30 de gener de 2004

S'escull per votació, tot i el

boicot de part de la població, una Assemblea Nacional Constituent.

28 de juny de 2004

Traspàs de sobirania a un primer govern iraquí.

15 d'octubre de 2005

Es ratifica en referèndum la Constitució Nacional, amb l'oposició de bona part de la comunitat musulmana sunnita.

15 de desembre de 2005

Primeres eleccions parlamentàries, que guanya una coalició de partits confessionals xiïtes.

30 de desembre de 2006

Saddam Hussein, després d'un judici que el condemna a mort, és executat.

14 de juliol de 2007

Tot i que va baixant el nombre d'accions violentes, es produeix el pitjor atemptat des de 2003: més de 500 morts.

Desarmament

Neix la campanya

BOMBES DE DISPERSIÓ

El mes de febrer, coincidint amb la celebració de la Conferència de Wellington (Nova Zelanda), la CMC Barcelona (de la qual forma part la *Fundació per la Pau*) i Greenpeace van presentar a Catalunya i Espanya la campanya "Stop bombes de dispersió". Aquesta iniciativa participa activament en l'anomenat **Procés d'Oslo** que treballa per aconseguir un tractat internacional que prohibeixi les bombes de dispersió a finals d'aquest any.

La Conferència de Wellington:

Després d'una setmana d'intenses negociacions, les veus de les víctimes i dels estats més compromesos van prevaldre en la cimera de Wellington (18-22 de febrer del 2008) on es va aprovar un esborrany del Tractat de prohibició de les bombes de dispersió que es negociarà formalment a Dublín, el proper mes de maig.

Les organitzacions de la CMC Barcelona (*Fundació per la Pau*, Justícia i Pau, Moviment per la Pau i el Comitè Català d'Ajuda al Refugiat) i Greenpeace es mostren molt satisfetes perquè el text de l'esborrany no es va rebaixar durant la conferència i valoren com un gran èxit el fet que **82 països signessin el text**. En total, més de 500 representants de 122 Governos, així com organitzacions de la societat civil i supervivents de les bombes de dispersió procedents de 38 països van participar en la que va ser la penúltima trobada del Procés d'Oslo.

Després d'intenses discussions hi va haver un ampli acord sobre els articles que es refereixen a l'assistència a les víctimes, la neteja d'àrees contaminades per submunicions sense detonar i la destrucció d'arsenals.

Les qüestions més polèmiques són les possibles excepcions que demanen alguns països per a alguns tipus de bombes de dispersió (amb determinades característiques tècniques); els períodes de transició durant els quals, tot i que hagin sigut prohibides,

encara podrien utilitzar-se; i l'ús de bombes de dispersió en operacions militars realitzades amb països que no hagin signat el tractat. Una altra qüestió controvertida és la responsabilitat dels països que hagin utilitzat bombes de dispersió en el passat d'ajudar a la neteja i retirada de les submunicions.

Per la campanya "Stop bombes de dispersió" aquestes armes ja no tenen sentit. Es tracta d'una arma pròpia de la Guerra Freda, dissenyada per utilitzar-se contra columnes blindades del Pacte de Varsòvia a les grans planes centreeuropees. Però, quan s'usen als camps d'oliveres del sud de Líban i en els saturats suburbis de Bàssora, de forma inevitable maten civils i, a més, no suposen un avantatge militar.

El paper del Govern espanyol

La CMC Barcelona i Greenpeace feliciten el Govern espanyol per haver signat la Declaració de Wellington. Aquest és un pas positiu que està en consonància amb el compromís de donar suport a totes les iniciatives dirigides a la prohibició de les bombes de dispersió expressat en la Llei de Comerç d'Armes, aprovada el passat mes de desembre.

No obstant, la insistència de la delegació espanyola en la necessitat de consens i de que es tinguin en compte les preocupacions d'alguns països en relació a les excepcions són un motiu de preocupació ja que representa un retrocés respecte a la seva postura en la conferència de Viena (desembre de 2007). Des de la campanya, demanem al Govern espanyol que doni suport a un Tractat que no contingui excepcions i que doni prioritat a les conseqüències humanitàries de les bombes de dispersió.

Per tenir més informació actualitzada de la campanya: www.stopbombesdispersio.org

La CMC Barcelona és una coalició d'abast estatal formada per la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, la *Fundació per la Pau*, Justícia i Pau i el Moviment per la Pau. Es va constituir formalment l'any 2007 i, juntament amb

Greenpeace, impulsa a Catalunya i Espanya la campanya "Stop bombes de dispersió". La CMC Barcelona forma part de la CMC (*Cluster Munition Coalition*) internacional, una xarxa de més des 250 organitzacions no governamentals de 70 països.

Propostes de pau

La Fundació per la Pau aposta "Per una acció política a favor de la Pau"

Amb el convenciment que des de l'àmbit polític es poden fer passos decisius en el camí cap a guanyar la pau, un mes i mig abans dels passats comicis del 9 de març, la Fundació per la Pau va lliurar el document "**Per una acció política a favor de la pau**" als partits polítics amb representació parlamentària al Congrés. Aquest document contenia un seguit de propostes de pau i es demanava a les diferents formacions que les tinguessin en compte a l'hora d'elaborar els seus programes electorals.

D'altra banda, la Fundació per la Pau també va enviar als partits el document "**Deu compromisos mínims per a una política a favor de la pau**". En aquest cas, es va demanar a les diferents formacions polítiques que especificuessin quin o quins d'aquests punts assumien i es comprometien a duu a terme. Des de la Fundació per la Pau s'està preparant un informe que reculli les respostes i els compromisos de les diferents formacions.

"Estem convençuts que les institucions de representació dels ciutadans i ciutadanes han d'assumir un paper actiu en el foment d'una cultura de pau, promovent la resolució pacífica dels conflictes, desenvolupant unes polítiques coherents amb la pau, desmilitaritzant i desarmant el país i donant suport a totes aquelles iniciatives globals per la pau".

Alfons Banda,
president de la Fundació per la Pau.

"Lluny d'insistir en la caduca recepta del militarisme i les respostes militars purament reactives, encarar correctament els reptes del futur reclama unes polítiques innovadores i atrevides. Els governs han de situar-se en aquesta onada enlloc de dificultar-la. Cal que posin tot el seu esforç a fer possible la pau i no pas a consolidar la maquinària de guerra".

Jordi Armadans,
director de la Fundació per la Pau.

Per consultar el document "**Per una acció política a favor de la pau**" i tenir informació actualitzada de les respostes dels partits polítics: www.fundacioperlapau.org.

Deu compromisos mínims per a una política a favor de la Pau

- 1. Desenvolupament de la Llei de Foment de la Pau** aprovada durant la darrera legislatura. Creació d'un Consell Assessor de Foment de la Pau, amb representació de la societat civil, per tal d'impulsar i avaluar una política pública de foment de la pau.
- 2. Retirada del pla de militarització de l'ensenyament sobre cultura de defensa**, incompatible amb l'esperit de la Dècada Internacional de l'Educació per la Pau.
- 3.** Enlloc d'incrementar-la, com s'ha fet els darrers anys, disminució progressiva de la despesa militar espanyola. En concret, **destinar un 1% de la despesa militar a programes de foment de la pau.**
- 4.** Progressiva **reducció de la militarització de la recerca científica** i transferència dels recursos alliberats cap a la recerca científica civil (sanitària, educativa, etc.).
- 5. Estricta compliment de la recentment aprovada Llei de comerç d'armes**, a més de fer-ne un desplegament reglamentari que en reforci els elements de control i transparència. A nivell europeu, afavorir que el Codi de Conducta sobre exportació d'armes esdevingui realment vinculant per a tots els estats membres.
- 6.** Davant la proliferació i descontrol de les armes lleugeres, reforçar la continuïtat del Programa d'Acció de NNUU, a més de **ser part activa del procés d'elaboració d'un Tractat Mundial per a regular el comerç d'armes convencionals**, atenent la Resolució 61/89 de les NNUU.
- 7. Prohibir les bombes de dispersió:** el seu ús, producció, emmagatzement i venda, en coherència amb la signatura de la Declaració d'Oslo. Mentre no es concreti un tractat mundial, decretar mesures de caràcter unilateral a l'Estat.
- 8. Acollir i donar estatut de refugiat als desertors de guerra**, com una eina efectiva de suport als qui opten per la pau en una situació de violència oberta.
- 9. No participar en intervencions humanitàries** o missions de pau **que suposin una participació o legitimació en guerres** o intervencions militars encobertes.
- 10. Continuar apostant per la pau al País Basc:** rebuig de la violència, atenció a les víctimes, més responsabilitat i diàleg dels líders polítics, no criminalització dels diversos projectes polítics. En el marc de la lluita anti-terrorista cal preservar –i no retallar– drets i llibertats fonamentals.

A Fons

L'ICIP: un gran pas endavant per al treball per la pau fet des de Catalunya

Catalunya disposa des de fa ben poc de la Llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP), una normativa aprovada pel Parlament que dota el nostre país d'una institució que fomenta l'anàlisi i la recerca a favor de la pau, amb finançament públic i sense dirigisme governamental.

La gènesi del projecte

D'on neix la idea de crear un institut per la pau a Catalunya? L'ICIP és una proposta que la *Fundació per la Pau* va fer pública per primera vegada l'any 1999. En el document que justificava la conveniència i l'oportunitat de la proposta s'assegurava que *"Si alguna epidèmia, estesa per tot el planeta, hagués produït tantes víctimes com la violència políticocivil ha produït en el segle XX, avui estaríem dedicant enormes recursos econòmics, intel·lectuals i humans a combatre-la (...). Ja fa temps que la societat civil es belluga inquieta en aquest terreny. (...). Però ha arribat el moment de demanar la implicació activa de la societat oficial"*.

Per concretar la seva proposta, i emmirallant-se en alguns dels centres per la pau pioners i més emblemàtics de l'àmbit internacional, la *Fundació per la Pau* ja va apuntar les característiques que hauria de tenir l'ICIP:

- Ser una creació del poble de Catalunya que mitjançant el seu Parlament en decideix la creació i n'assegura el manteniment.
- Ser independent del poder polític que l'ha creat i tenir com a màxim òrgan de govern un òrgan col·legiat format per persones internacionalment reconegudes per les seves aportacions a la cultura de la pau.
- Tenir com a objectiu general la implantació de la cultura de la pau i com a objectiu específic l'eradicació de la violència d'origen sociopolític. L'àmbit internacional d'actuació de l'ICIP no ha de tenir limitacions a priori, però és lògic que accentui la seva actuació en l'espai mediterrani.

Vuit anys de cocció

A partir de la primera proposta i durant els darrers vuit anys, tant des de l'àmbit civil i universitari com des del polític, s'han anat fent aportacions i reflexions sobre la missió, la feina i l'estructura que hauria de tenir aquest organisme. Finalment, i tal com preveia el projecte inicial, l'Institut Català Internacional per la Pau comptarà amb finançament públic i amb una direcció independent del govern.

Més enllà de l'àmbit de Catalunya, l'ICIP és una gran oportunitat per contribuir a reforçar un espai emergent de centres de recerca per la pau de prestigi i independents que hi ha arreu del món. Aquestes iniciatives volen revertir l'actual visió del món que dedica una gran quantitat de recursos a polítiques de defensa i de seguretat centrades en la vessant militar en comptes d'invertir en recerques i polítiques de construcció de pau.

Cronologia

1999 - 9 de març

El president de la *Fundació per la Pau*, Alfons Banda, presenta el projecte "Un Institut Català Internacional per la Pau (ICIP)" en el marc del Cicle "Propostes per una Catalunya desitjable" del Fòrum Català Repensar la Societat.

1999 - Setembre

Amb motiu de les Eleccions al Parlament de Catalunya, la *Fundació per la Pau* i les tres Federacions Catalanes d'ONG fan arribar als partits polítics, entre altres propostes, la de crear l'ICIP.

2003 - 4 de juliol

El Parlament de Catalunya aprova per unanimitat la Llei de Foment de la Pau on es contempla la possible creació de l'ICIP.

2004 - Tardor

La *Fundació per la Pau* elabora l'Informe "Proposta de creació de l'ICIP" a petició del Departament de Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat de Catalunya.

2005 - 5 de maig

Es constitueix la Comissió d'Experts, formada per 15 persones de l'àmbit acadèmic i civil per la pau, per a l'estudi de la creació de l'ICIP.

2005 - 23 de juliol

La Comissió d'Experts elabora un primer document en què valora positivament la creació de l'ICIP.

2006 - 23 de febrer

La Comissió d'Experts redacta un nou Informe i un avantprojecte de Llei per a la creació de l'ICIP.

2006 - 7 de juny

El Consell Català de Foment de la Pau (CCFP) emet un dictamen favorable al projecte de Llei de creació de l'ICIP.

2007 - 16 de gener

El Consell de Govern de la Generalitat aprova el projecte de Llei i l'envia al Parlament per a la seva tramitació.

2007 - 28 de novembre

El Parlament de Catalunya aprova la Llei de creació de l'ICIP.

2008 - 19 de febrer

El CCFP envia al Parlament una proposta amb 20 noms per a la constitució de la Junta de Govern de l'ICIP.

Sabies que...

L'any 1981, l'Assemblea General de les Nacions Unides va declarar que el dia de l'obertura del seu període ordinari de sessions del setembre seria proclamat "Dia Internacional de la Pau" i es dedicaria a commemorar i enfortir els ideals de pau. El 7 de setembre de 2001, l'Assemblea General va decidir que, a partir del 2002, la jornada se celebraria cada 21 de setembre. Es va declarar que "el Dia Internacional de la Pau s'observarà d'ara en endavant com un dia d'alto el foc i de no violència a nivell mundial". També va convidar tots els Estats membres i les organitzacions regionals i no governamentals a commemorar aquest dia organitzant activitats educatives i de sensibilització de l'opinió pública i a col·laborar amb l'ONU en l'establiment d'un alto el foc a nivell mundial.

Concurs d'animacions per la pau

Si tens fusta d'artista i vols col·laborar amb nosaltres, fes la teva animació i envia'ns-la abans del 30 d'abril. El concurs té per objectiu el foment de la cultura de pau i en la seva primera edició, ens va permetre fer arribar el nostre missatge a més de 100.000 persones. Enguany el lema és "Sense armes, un món més segur". Per a més informació: www.fundacioerlapau.org/concurs.

Exposició Cinema i Pau

A l'abril presentarem a Figueres l'exposició 'Cinema i Pau'. Aquesta nova exposició itinerant de la Fundació per la Pau visitarà diferents municipis de l'Alt Empordà i té per objectiu fer reflexionar sobre la cultura de pau, la noviolència, el desarmament, els conflictes oblidats, el terrorisme, el militarisme i el comerç d'armes a partir del cinema. L'exposició s'ha fet per encàrrec del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, que és qui coordina l'activitat.

DENIP

El 30 de gener, coincidint amb l'aniversari de la mort de Gandhi, se celebra el DENIP (Dia Escolar de la Noviolència i la Pau). Per commemorar aquesta jornada la Fundació per la Pau va oferir a través de la seva web tot un seguit de propostes adreçades a les escoles i als centres de lleure com tallers d'educació per la pau, vídeos, i diversos recursos didàctics. En total aquesta secció de la plana web va rebre més de 6.400 visites.

Ajuda'ns a construir una Cultura de Pau

> Nom i cognoms _____ > Nif _____
> Adreça _____ > Codi postal _____ > Població _____
> Telèfon _____ > Correu electrònic _____

Vull col·laborar amb la Fundació per la Pau, mitjançant les aportacions que indico a continuació (marca amb una x les teves aportacions o bé escriu la quantitat que desitgis)

12€ 30€ 60€ ___€

- Cada mes per domiciliació bancària (omplir dades) Cada 2 mesos per domiciliació bancària (omplir dades)
 Cada 3 mesos per domiciliació bancària (omplir dades) Un cop l'any per domiciliació bancària (omplir dades)
 Una sola vegada per domiciliació bancària (omplir dades) Una sola vegada per taló adjunt
 Una sola vegada amb ingrés al compte* de la Fundació

Domiciliació bancària

> Banc / Caixa _____ > Titular del compte o llibreta _____

> Compte / llibreta _____ > Data _____
Entitat Oficina Control Número compte

Aquestes aportacions desgraven un 20% en fer la declaració de la Renda.

Estenem rebuts de tots els donatius. Envia aquesta butlleta a:

Fundació per la Pau c/ Casp, 31, 2n 1a A. 08010 Barcelona

*El número de compte de la Fundació per la Pau és:

Caixa de Catalunya 2013-0616-88-0200477680

Abans de fer-me soci, vull rebre més informació

Signatura del titular del compte / llibreta

Parlant de pau amb ...

Pepe Beúnza

Pepe Beúnza (València, 1948) va ser el primer objector de consciència no violent de l'Estat espanyol l'any 1971. La seva decisió li va comportar un total de dos anys de presó en deu presons diferents i en dos calabossos, dos consells de guerra i quinze mesos en un batalló disciplinari al Sàhara. En Pepe creu que encara queda molta feina a fer perquè *"quan llegeixes el diari quedes parat de l'afany de l'home per autodestruir-se"* però està convençut que *"hem nascut per ser lliures i feliços, per viure en harmonia i gaudir d'aquest planeta que tenim, que és un tresor."* I aquest és un objectiu que només es pot assolir amb la noviolència.

D'on van venir les idees i la força per tirar endavant el moviment d'objecció de consciència?

Jo em vaig iniciar en la lluita universitària contra el franquisme. Posteriorment, vaig sentir a parlar de la comunitat de l'Arca de França i els vaig anar a conèixer. Ells em van parlar de l'objecció de consciència per primera vegada. Allà vaig conèixer diverses persones que havien desertat o que eren objectors de la guerra d'Algèria. Aquests van ser els meus mestres, em van acollir, em van donar la seva amistat, la seva hospitalitat, i sobretot el seu coneixement i la seva fortalesa.

I després?

El problema que teníem era com ho fèiem aquí. A través dels amics de l'Arca i

de grups que es van anar formant a poc a poc, varem anar fent xerrades i va néixer un petit grup disposat a participar en la campanya de l'objecció. Però calia algun objector que estigués disposat a anar a la presó i jo em vaig oferir. Una vegada a la presó va començar tota la campanya de suport a l'objecció de consciència.

Després de més de 30 anys, el balanç que queda és de prop d'un milió d'objectors, quaranta mil insubmisos i una suma total de més de 1.000 anys de presó.

Com sol passar en la majoria d'avenços socials, vindrà un dia en què s'oblidarà què va costar aconseguir la desaparició de la mili obligatòria. Ho hem de recordar als joves d'avui?

És molt important recordar-ho per dos motius. El primer, perquè no hi ha conquesta social que sigui per sempre, s'han d'anar defensant contínuament i millorar-les. El segon motiu és que les lluites socials que ens han permès avançar s'han d'estudiar per ensenyar a la gent com es fa una campanya política i com es poden canviar les lleis per millorar la societat. En la lluita per l'objecció i sobretot en la dels insubmisos, hi ha molts elements per estudiar: les estratègies, els dubtes, els sacrificis, l'autoinculpació, la solidaritat... És molt important que els joves sàpiguen que la fi del servei militar obligatori va costar molts sacrificis.

Quina creu que ha de ser la principal "objecció de consciència" personal i col·lectiva, que hauríem de fer avui per avançar cap a una cultura de pau?

Hi ha tants fronts que és molt difícil dir-ne un de sol. Cadascú ha d'escollir aquell pel qual es consideri més preparat. Hi ha l'objecció de les escoles, per exemple, l'objecció científica, l'objecció fiscal, etc. Jo penso que l'objecció de consciència s'hauria d'anar estenent a tots els àmbits de la societat.

L'objecció és com una negativa però en realitat té un aspecte molt positiu: no volem una cultura de mort perquè estem per una cultura de pau, de vida, i si tu treballes per la cultura de pau ja la vius. Encara que la societat no la veurem transformada en poc temps, com a mínim nosaltres ja participem d'aquesta vida.

Com ens preparem per a la noviolència?

El primer que s'hauria de fer és estudiar la història i aprendre que el camí de la violència no porta enlloc. El segle XX és un segle d'heroisme i de sacrifici extraordinari, però com va acabar la revolució russa? I la xinesa? La violència es torna en contra dels mateixos que han combatut la injustícia. La història s'ha d'aprendre, per també desobeir i buscar un camí nou, però no estem educats ni preparats per això. Hem d'aprendre que la violència és la trampa en la que cauen els revolucionaris perquè no puguin fer mai la revolució. Quan un sistema tant injust com el capitalista té al davant un adversari violent li pot barrar el pas de seguida.

Un desig...

Canviem els exèrcits de guerra per exèrcits de pau, formats per gent preparada per intervenir en conflictes amb les armes de la noviolència. Entrenats per la interposició, la mediació, el diàleg... I canviar les despeses militars per despeses socials.

Trobareu l'entrevista sencera a l'apartat de butlletins de www.fundacioperlapau.org

Fundació per la Pau

25 anys
1983 - 2008

